

Rossz a délvidéki magyarok közérzete

Zavartan és legyőzve nézem, ahogy az idő múlásának különös alkímiájában az ígéretes világ átalakul reménytelen várakozássá. Többek között ez az érzés derül ki azokból a közvélemény-kutatásokból is, amelyek arra keresnek választ, hogy az emberek hogyan érzékelik a világban zajló folyamatokat, közelebről: hogy érzik magukat a délvidéki magyarok jelenleg Szerbiában.

Erről Döbrentei Kornél szavai jutnak eszembe,¹ aki nemzeti érzelmű művészhez méltó módon, mintegy „élő monumentum” hordozza magában egész nemzete fájalmát, így a délvidéki magyarokét is. Döbrentei a „semmissé vált álmokról” beszél. Arról, hogy semmissé váltak azok az álmok, amelyek az „egységesülő Európához” kötődtek, és az idők azóta sem az elvárásoknak (az „igazaknak”) kedveznek. A rendszerváltás óta a hamis próféták korát éljük. A tömeg pedig arra hallgat, aki a lehangosabban kiabál. Hiába tudjuk Morus Tamástól, hogy: „Az igazság akkor is igazság, ha csak egyetlen ember képviseli, sőt akkor is, ha senki sem képviseli.” Régen az igazán kiválók soha nem jelentkeztek vezetőnek, nem törtettek, nem tapostak. Az, aki valóban érdemes, ma sem nyomul, hanem rejtőzik, és csendben teszi a dolgát. Tudja, hogy egyedül Istennel van számvetése. Ma ebben a feje tetejére állított világban minden fordítva van, mint kelene. Az igazi tehetségek, a mai álságos korban, inkább a hallgatást választják.

Az európai „főhatalom” ma fennhangon diktálja, hogy legyen végre „mindenki egyenlő” (társtalan, individualista, számkivetett), ennek érdekében szét kell verni a családot, le kell rombolni a nemzetállamokat és a keresztény vallást, mindenféle történelmi összetartozást és kulturális közösséget, beleértve a nemi különbségeket

is. Az államok feletti magánhatalom „kevert fajúvá” akarja tenni Európa fehér őslakosságát. Ma minden ennek a törekvésnek a jegyében zajlik. A „kisebbség” fogalmának jelentése Európában – bennünket ez érdekel elsősorban – mindig aszerint változik, hogy ki beszél róla. Negyven évig kísérleteztek az ENSZ és az Európa Tanács (ET) különböző testületeiben egy „egyetemesen elfogadható” és normatív tartalmú kisebbségdefinícióval – sikertelenül. A kilencvenes évek vitái máig sem zárultak le, és megkockáztatható, hogy a közeljövőben sem fognak. A „terminológiai tisztázatlanság” azonban csak az egyik oka borúlátásunknak. A másik ok, amely a kérdés nyugvópontra jutását akadályozza, az, hogy hosszú ideje – regionális és globális szinten – a kisebbségi „ügyek” állítólag „biztonságpolitikai kihívást” jelentenek. Egyes államokban a legfontosabb nemzetbiztonsági veszélyforrásnak nem a migránskérdést, a világ más részéről történő ismeretlenek beáradását, hanem az őshonos kisebbségek létét tekintik.

Ez a felemás helyzet határozza meg helyzetünket és közérzetünket. Az őshonos európai népeket szüntelenül a saját örökségük, identitásuk, származásuk megtagadására kényszerítik. Mindannyian áldozatai annak a rögeszmének, hogy létrejön egy identitás, etnikai hovatartozás nélküli, gyökértelen és soknemzetiségű tucatember, akin a jövőbeli hatalmi elit könnyűszerrel tud majd uralkodni. Az új ige hirdetők szerint identitásunk, nemünk, hitünk, nemzetiségünk megtagadása „nemes”, haladó és kívánatos humanitárius cselekedet, míg a hozzájuk való ragaszkodás „rasszizmus”, bűn, elítélendő cselekedet. A rendszerváltással a pénz hatalmak nemcsak mindent elvettek, de megfosztanak az embereket maradék közösségeiktől, nemzeti identitásuktól, hitük-

¹ Zana Diána: *A magyarság lelkiismeretének hangja – Döbrentei Kornéllal beszélgettünk*. Kárpát-haza Örei, Magyar irodalom, Magyar kultúra, 2021. jan. 22. (<http://www.neplelek.hu/karpat-haza-orei/a-magyarsag-lelkiismeretenek-hangja-dobrentei-kornellal-beszeltunk/>)

től, sőt nemüktől is. A nemzetállamok, a kisebbségi autonómiák tiltásával (elszabotálásával) a maradék önszerveződési lehetőséget is elrabolják tőlünk.

A legnagyobb gond az, amire Bogár László figyelmeztet: nevezetesen, hogy az európai közösség már a legelemibb létfeladatának sem képes eleget tenni, hogy világra hozza, testi-lelki egészségben felnevelje a következő nemzedéket, önmaga folytatását az időben. Az egyetlen biztató jel, hogy Közép-Európa és azon belül elsősorban Magyarország halvány jeleit mutatja annak, hogy ha óriási áldozatok és erőfeszítések árán is, de képes a visszafordulásra. Deutsch Tamás európai parlamenti (EP-) képviselő egy budapesti rendezvényen úgy fogalmazott, hogy az EU-ban „politikai idiotizmus” húzódik meg egyes fogalmak önkényes és esetleges jelentésadását illetően. Ennek kapcsán a „kettős mérce” vonatkozóan kulcsfontosságú kérdést tett föl Bogár László professzornak Molnár Pál: „...a XX. század négy pusztító rögeszméje, a kommunizmus, a fasizmus, a náciizmus, a liberalizmus után a XXI. században rátört kontinensünkre az idiotizmus. Minthogy ez a gondolati szörny rendelkezik a legnagyobb hálózattal és pénzforrással, hogyan védekezhetnek vagy lendülhetnek ellentámadásba a szabadság kis körei?” Bogár László válaszában azt fejtegette, hogy a „fogalmak azért születnek meg, hogy segítségükkel elbeszélhetővé váljanak az emberi létezés legmélyebb összefüggései is. Ám egy fogalom kizárólag akkor képes e hivatásának eleget tenni, ha az adott emberi közösségen belül teljes az egyetértés a fogalom jelentését illetően. Ha az erre irányuló egyezség megbomlik, netán eleve létre sem tud jönni, akkor a fogalom súlytalanná, a szó szoros értelmében »semmit mondóvá« válik, hiszen ha mindenki azt ért egy fogalmon, amit akar, akkor az a fogalom semmit sem jelent. A fogalmak önkényes használata ugyanis így csak az értelmezési káoszt mélyíti el, noha a fogalmak feladata éppen a létértelmezés elősegítése volna.”² Az adai Szarvas Gábor Napok tudományos ülésszakai³ évek óta erre az „idiotizmusra” hívják

fel a figyelmet, a fokozódó káoszra, amelyet a szavak értelmének kisajátítása, önkényes használata hoz magával.

A liberalizmus a fogalmak jelentéstartalmának felhígítása révén próbálja felszámolni az emberi önazonosság történelmi talapzatát, a család, nemzet és kultúra hármas pillérét. Ebben az identitásháborúban a lelki, erkölcsi és szellemi értelemben elzüllesztett nép, az európai fehér ember mindezt már nem képes felfogni. A szavak jelentésére vonatkozóan, úgy tűnik, nincs már érvényes tudása. Ha netán akad is tudás, cselekvésre már nincs bátorsága. De ha el is indulna a szükséges cselekvéssor, nincs hozzá kellő elszántsága és kitartása. Ez a lélektani állapot az európai fehér ember rossz közérzetének, köztük a délvidéki magyarság lelki talajvesztésének az igazi oka. A migrációval rávezetett pusztító áradat tovább roncsolja állóképességét, maradék lelki, erkölcsi, szellemi energiáit. Az Európai Uniótól erősítést, a túléléshez segítséget vártunk – ezzel szemben az Európai Unió egész uralmi gépezete (a „haladás” nevében) a legsötétebb pusztító energiáit szabadította ránk. A bőrünkön érezzük, hogy baljós történelmi időket élünk. A világon mindent túláradó, rosszul felfogott liberalizmus, a globalizáció, a nemzetállamok szétverése, a véget nem érő Covid-járvány gyilkos hullámai borússá festették fölöttünk az eget. Az új világregend eszméje a mindent anyagiakban mérő rangsorolás, a parttalan önmegvalósítás misztériuma az emberiség történelmének sok ezer éves értékét sodorja veszélybe. Hol vannak az őseinktől ránk maradt értékek, hol vannak a régiektől reánk testált kötelességeink? Olyan érzés fog el bennünket, mintha kiesne kezünkből, hatáskörünkből saját életünk szervezése, az események irányítása. A halál gondolata tolakszik előtérbe, ami mélyenszántó változást idéz elő bennünk. Úgy érezzük, mintha egy korábbi felszínes életformából (életfelfogásból) egy mélyreható létformába kerülnénk, amit személyes változás kísér. A mozgásszabadság hiánya, a másokkal való együttlét korlátai annyira erős érzéssel különíthetnek el másoktól, a többi embertől, hogy

² Molnár Pál: Az EU idiotizmusa ellen a szabadság kis körei. 2022. 01. 12. (https://gondola.hu/cikkek/121470-Az_EU_idiotizmusa_ellen_a_szabadsag_kis_korei.html)

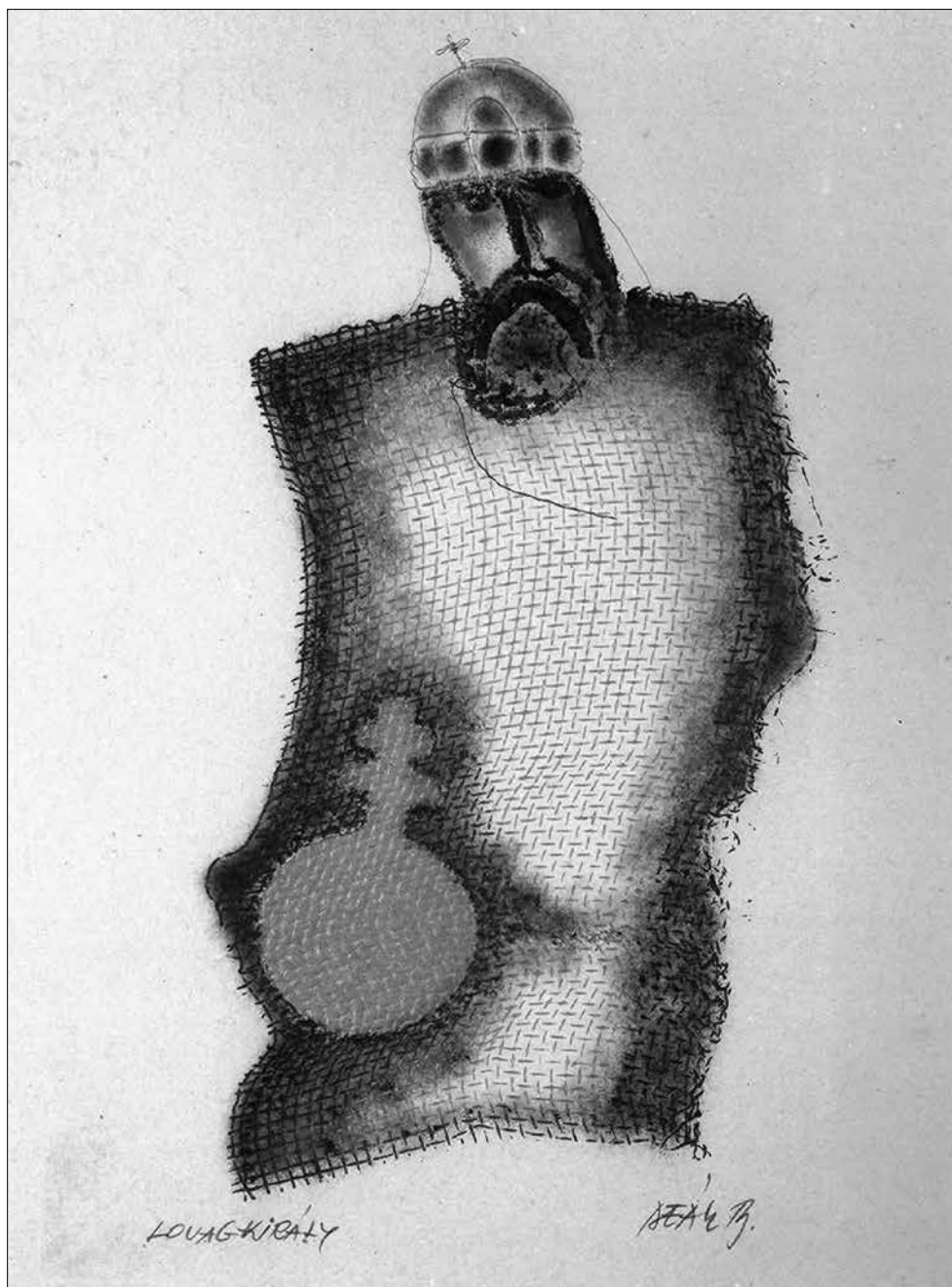
³ Nyelvünk ügyében. A Szarvas Gábor Nyelvművelő Napok ötven éve. Ada, 2021

energiánk tetemes részét kizárólag a halál közeli lehetőségének veszélye emészti föl.

És végül elérkezünk ahhoz a gyötrő kérdéshez, amelyet Dudás Károly fogalmazott meg a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében rendezett ünnepségen.⁴ Vajon „jelen állapotunk közepette volt-e értelme, van-e értelme a sokszor valóban emberfeletti küzdelemnek, a tengernyi

kockázatnak és lemondásnak”? Mert „»akik ma még az összetartó nemzeti élet hiányán bánkódnak/bánkódunk és a mostoha körülmények ellenére a felemelkedésén és megújulásán fáradoznak/fáradozunk, lassan mind Don Quijote sorsára jutunk...», aki szorongva figyeli a jövőnkét, egy percre sem feledve, hogy mindnyájan kalodában vergődünk, különösen mi, kisebbségiek.«”

⁴ Dudás Károly: Közösség és nyelv. Együtt az úton – Hódi házaspár. Anyanyelvápolók Szövetsége, 2019. december 15. (<http://anyanyelvapolo.hu/egyutt-az-uton-hodi-hazaspar/>)

Deák Barna (Kovácszna)
Lovagkirály